שעור מהנמלים

כתבה י.ג'ירו - צייר ר. ג'ירו

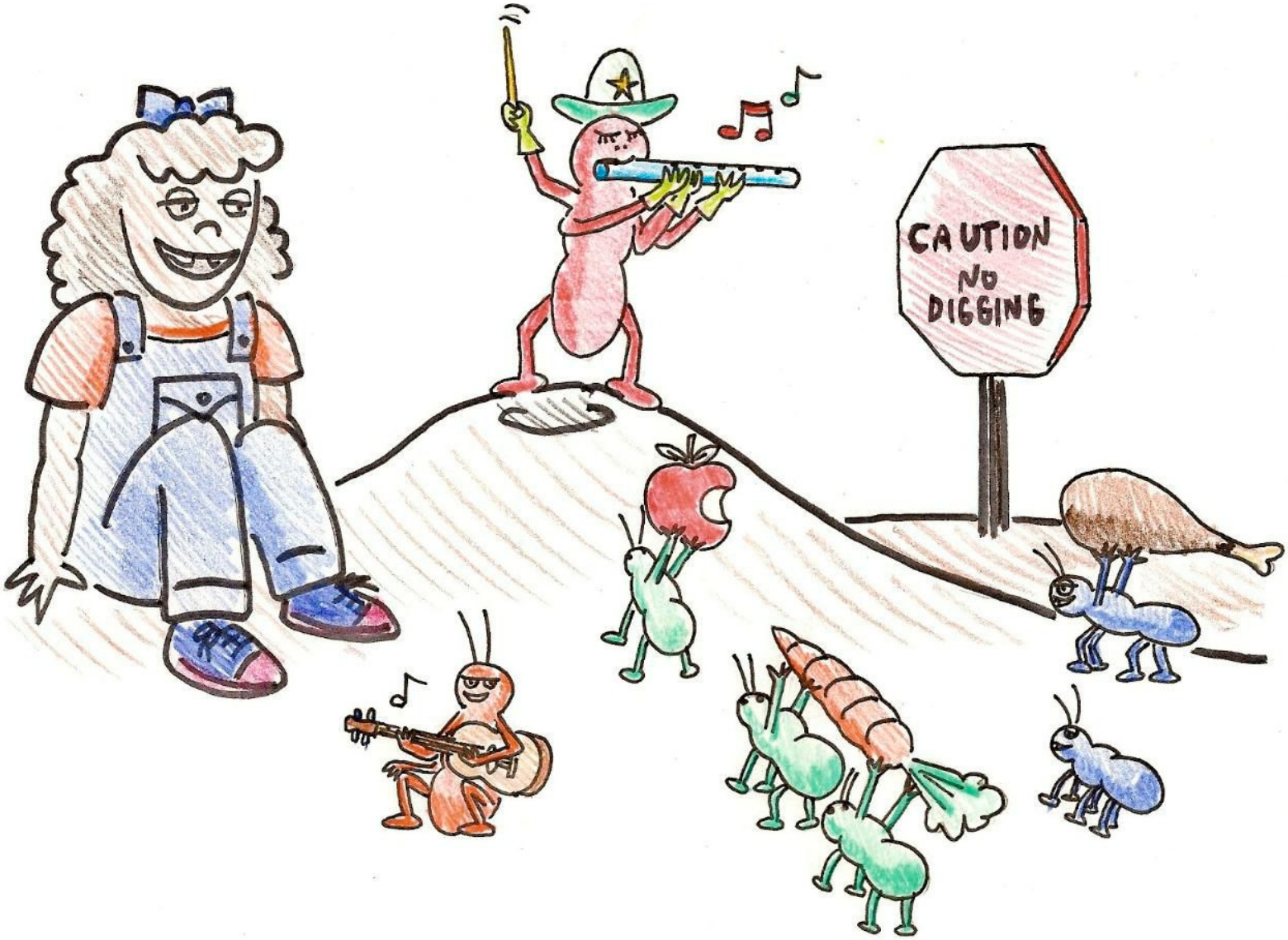

היום שבת ואינני צריכה ללכת לבית הספר! אהנה מצפייה בשדה ואולי אעשה גם איזה תעלולים מעניינים.

אני ילדה החיה בין שטחים נרחבים. אז מי יכול לגנות אותי על קצת שובבות.

הבוקר מתחיל עם ארוחת בוקר של סבתא. איזו ארוחה נהדרת. אחרי הארוחה "ראויה למלכה" הגיע זמן לסרטים מצויירים.

סבתא אומרת "הסרטים האלה עוד יגרמו לך צרות."

גמרתי לראות סרטים והגיע זמן לתכנן. כלומר לחשוב מה לעשות במשך היום. אני עושה כאילו מתנדנדת בנדנדה עד שסבתא תצאת מהבית. כל שבת היא קוטפת תפוחים ואוכמניות במטע שאחרי הבית.

אני הולכת לחקור את מעשי הנמלים, שהן החרקים האהובים עלי. מצאתי מקום נהדר לתצפית ואבדוק מה הן עושות.

מעניין לאן הן סוחבות את המזון? אבל הנה ענף קטן. הוא יעזור לי חפור חור ולראות מה הן עושות שם בפנים.

הצטיידתי בענף ומצלמה. קודם אצלם את תל הנמלים בלי להפריע להן. אני רואה איך הן הולכות לתוך הקן והחוצה. הספקתי כבר לעשות אי-אלה צילומים מצוינים שלהן.

ובדיוק כשהתחלתי לחפור באדמה שעל תל הקן נשמע קול "עצרי! בשם חוק הנמלים!" נבהלתי. הפלתי את הענף ואת המצלמה אבל לא ראיתי אף אחד שמדבר אלי.
"תתרחקי מהתל ותניחי מיד את הנשק שלך!" ואז ראיתי: על התל עמדה נמלה חובשת כובע שעליו כתוב "משמר חוקי הנמלים!"
מה זה? אני חולמת?

הנמלה המשיכה לצעוק "שומרים! תקיפו אותה מיד! ילדה! תרימי ידיים, שבי על הארץ ואל תעשי תנועות פתאומיות!"
אני עושה כפי שנדרשתי ומרוב פחד מתחלה לרעוד. אני רק מקווה שזה חלום ושאתעורר בקרוב.

"אני סרן דקדק של משמר הנמלים המלכותי. את אסורה! אל תנסי לנוע כי את מוקפת."
אני עוד לא מאמינה אבל הנה סביבי מאות נמלים ואני כה מבוהלת שלא יכולה לזוז.

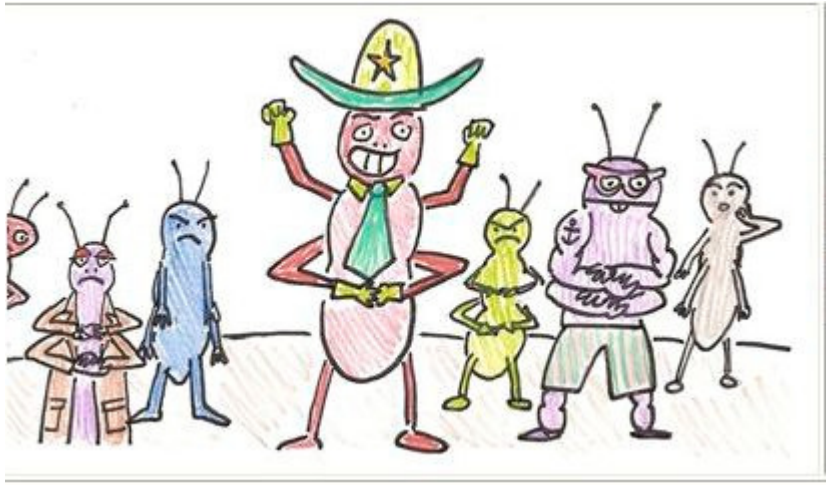

הסרן דקדק ממשיך לצוות "שומרים, אספו את הראיות ותביאו אלי!" שתי נמלים סוחבות את הענף וארבע מביאות לסרן את המצלמה שלי. הסרן רושם "ראיות". הענף הוא ראיה א', המצלמה ראיה ב'.
מה הן יעשו עם הראיות? אני מבוהלת ומחליטה שהדבר הטוב ביותר יהיה לספר את האמת.

אני עדיין מפחדת מאוד אבל אומרת "רציתי לחפור בתוך התל" ופתאום הנמלים העומדות סביבי מתחילות לקרוא "תורידו אותה פנימה! תורידו פנימה!"
"שקט!" קורא הסרן דקדק "ומה רצית לעשות עם המצלמה?"
"רציתי לצלם את פנים התל ולהראות צילומים בבית הספר" אני אומרת, ומזיעה מרוב פחד.

"אם כך" אומר סרן דקדק "תגידי מה היה קורה אילו אמרתי *'נבדוק איך נראה הבית של סבים שלך בפנים. ניקח דחפור ונחפור את הבית שלהם'*. האם סבים היו מרוצים? מה דעתך?"
"לא, אדוני" אני אמרת בקול רם. זכרתם שעדיין אני מדברתי לנמלה?

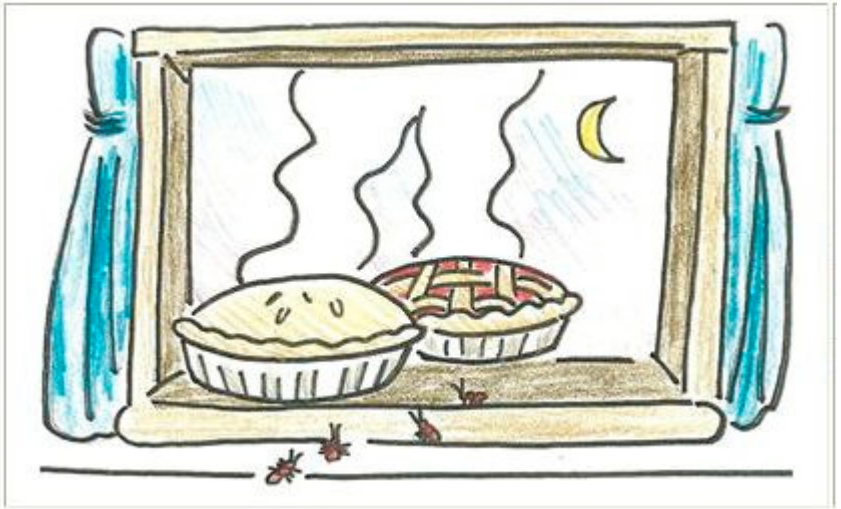

"אז שמעי ילדה" אמר סרן דקדק "הנה הוזהרת. דעי שראינו כי את מסתכלת על הבית שלנו במשך שבועות. השומרים שלי היו כבר בביתכם בפנים ואפילו לקחו קצת מהממתקים שלך למלכה שלנו. אם אראה אותך כאן שוב, נוריד אותך למטה, לתוך ביתנו באדמה. ועכשיו קומי, לכי ואל תחזרי!"

רצתי מהר הביתה ונעלתי את הדלתות אחרי. לבי דפק כה חזק שממש שמעתי אותו באוזני. נשכבתי על המיטה, שמחה שברחתי מהנמלים המדברות האלה.
אילו סיפרתי בבית ספר את מה שעבר עלי, היו צוחקים ממני כל היום!

למחרת התעוררתי בבוקר ומצאתי את המצלמה שלי על המיטה עם פתק מחובר אליה.

קראתי:

שכחת את המצלמה שלך, ילדה, אבל אנו לקחנו את הסרט בתור ראיה. אנשי המשמר שלי רוצים לחתוך אותו ולשים כמו גגות מגן בפני שמש על המכוניות שלהם.

וחתום:

סרן דקדק, משמר חוקי הנמלים.